

Tid vilde kunne finde en Tilfredsstillelse under den kommende Fællesforsatning, som jeg finder Tilfredsstillelse under den nuværende Grundlovsforsatning, uagtet den har medført Tilblivelsen af nærværende Thing, imod hvilket jeg i sin Tid erklærede mig; jeg kommer uvilkaarligt til at tænke derpaa, fordi, naar jeg i mine Tanker forestiller mig, hvorledes denne Sag er bleven forhandlet, og hvorledes den efter al Sandsynlighed bliver forhandlet og afgjort i dette Thing, da viser det sig for mig ret klart, hvor fuldkommen rigtigt jeg i min Modstand dengang forudsaa, hvorledes dette Thing vilde stille sig til folkelige Spørgsmaal. At man desuagtet kunde være tilfreds med Grundlovsforsatningen, er en ganske anden Sag, fordi Grundlovsforsatningen i det andet Things Dannelselse har medført et Middel, der mere end bøder paa det Ufolkelige, der efter min Mening maatte komme og er kommet tilstede i nærværende Thing. Jeg troer, at jo mere man forfølger denne Betragtning, ja, om man endog saa blot seer hen til Sammensætningen af den Comitee, der har leveret det Arbejde, hvormed Ministeriets Forsatningsudkast skulde anbefales, saa skal det vise sig, at saa agtværdigt dette Thing end er, saa tvivlsomt turde det være, hvorvidt det er let, hvorvidt det er gjørligt for det at blive Udtrykket for hvad der er den virkelige Folketro og den virkelige Folkemening. Da det imidlertid neppe kan være tvivlsomt for Noget, hvorledes Udfaldet paa dette Sted, — hvilket

imidlertid Gud ske Lov kun er et foreløbigt Udfald —, vil blive, saa er det vistnok uden Haab, naar jeg optræder med min Modstand mod det Forslag, der her foreligger; det er uden Haab med Hensyn til Indtrykket paa nærværende Forsamling; men det er desuagtet en Pligt, som jeg skal fyldestgjøre, men ogsaa fyldestgjøre med den Tilbageholdenhed, som under disse Omstændigheder er tilladelig, maaskee endog saa er passende og nødvendig. Det forekommer mig, i hvad man end kan tvivle om, saa skulde det dog være uomtvisteligt, at en constitutionel Forsatning staaer og falder, absolut betinges af, hvorvidt det lykkes i den at opstille en virkelig Folkerepræsentation. Vil man derfor bedømme den Fællesforsatning, der nu bydes os, da maa nødvendigviis efter min Opfattelse det første Spørgsmaal derved være: Giver den da en virkelig Folkerepræsentation? Og dette Spørgsmaal besvarer jeg efter min fulde Overbeviisning med et bestemt: Nei! Den giver alt Andet end en Folkerepræsentation; den giver alt Andet end Noget, der vil tjene til at give en tryk og sikker Fremtid for Monarchiets Lande. Jeg vil ikke tale om de Kongevalgte; men det ligger dog nær for Erkjendelsen, at det ikke letteligt er at formode, at disse Valg ville udfalde anderledes eller stort anderledes end de Valg, der i denne Henseende allerede ere truffene. Jeg troer, at Faa ville modsig det, og jeg troer, at endnu Færre ville antage, at i saadanne Kongevalgte det egentlige Folk vil finde sin Repræsentation.